

Fóti „centenárium”

Beszámoló a Kántorképző Intézet 100. nyári tanfolyamáról

A több mint 50 éve működő Mandák Otthon falai között '99. július 17. és 31. között zajlott a 100. nyári kántorképző tanfolyam. Bár az évszám nem kerek, a résztvevő előadók és hallgatók megtisztelőnek érezték, hogy éppen ennek a tanfolyamnak jutott a centenárium megünneplésének lehetősége. Méltóan a hagyományokhoz, arra törekedtek, hogy mindenki képességeihez mérten a legjobb teljesítményt nyújtsa, ezzel adva hálát Istennek az elmúlt évtizedekért.

A kántorképzés feladata és formája természetesen módosult az idők folyamán, alkalmazkodva a társadalmi közeg változásaihoz. Ma már sok más tábor, akár zenei tábor is hívogatja az ifjakat, mégis, ha valaki egyszer beleszippantott Fót levegőjébe, nemigen tud szabadulni tőle, évről-évre visszatér. A ma szolgálatban álló lelkészi kar nagy részének is Fót volt az indíttatás, az itteni élmények hatására választották a teológiai tanulmányokat.

Milyen is manapság a kántorképző munkája, kik jelentkeznek a tanfolyamokra? Egyre kevesebb az olyan gyermek, akinek ne lenne valamilyen zenei előképzettsége, hála a kiterjedt zeneiskolai hálózatnak. Fontos is, hogy a munka ne álljon meg két vagy három hét után. A nyári intenzív tanfolyamok ugyanis nem pótolhatják a tanév ideje alatti munkát, csak lendületet adhatnak, kedvet ébreszthetnek a fiatalokban a továbblépéshez.

Az idei két hét is az évtizedek alatt „kikristályosodott” napirend szerint zajlott. Központban állt a Biblia tanulmányozása: a reggeli és esti áhítatok alapigéi János evangéliumából voltak, e könyvre épült a bibliaverseny is. Az esti áhítatok formája néhány éve zsoltáros istentisztelet —vespera vagy kompletórium—, visszatérve ezzel az egyház évezredek hagyományaihoz. Tanulságos volt látni, hogy a kötött formának oly nagy a fegyelmező, jellemformáló ereje, hogy 48 különböző helyről érkezett hallgató néhány nap után egységesen énekelte a zsoltárokat.

Mindennap voltak zenei órák: hangszer, szolfézs, egyházi ének, énekkar. A gyermekek vagy harmóniumon játszottak, vagy ha már pedálozni is tanultak, orgonán. Az orgonisták a karvezetés rejtelseivel is megismerkedtek. A szolfézs-zeneelmélet oktatás kis csoportokban folyt, alkalmazkodva a hallgatók tudásszintjéhez. Az egyházi ének keretében nemcsak az volt a feladat, hogy minél több éneket tanuljanak meg, hanem szó volt az énekeskönyvi énekek különböző stílusáról, az ennek megfelelő előadásmódról is. Az énekkari próbákon az záróistentiszteletre készültünk, különböző összeállításokban (teljes kórus, kettős kar, kamarakórus).

A tanfolyam csúcspontja minden évben az utolsó napi vizsga, és különösen az úrvacsorai istentisztelet, énekel (14.) liturgiával. Itt élhetjük meg azt a fantasztikus közösséget, hogy hallgató és előadó, gyermek és szülő mind egyfelé figyel, és ezáltal erőt gyűjt ahhoz, hogy a Fóton megtanultakat otthon is folytatni tudja.

Köszönik a lehetőséget a 100. tanfolyam előadói: *Ördög Endre* és *Stermeczki András* lelkészek, *Bán Ildikó*, *Ecsedi Klára*, *Fehér Judit*, *Milán Zoltánné*, *Szász Judit*, *Szebik Attila*, *Szöke Tünde*, *Szücs Péter*, *Wagner Szilárd*, és e sorok írója, a tanfolyamvezető,

Ecsedi Zsuzsa